οἱ δυόγυναῖκες σηκώθηκαν κ' ἔτρεξαν στὸ διαμέρισμα τοῦ Κοριολίς.

Καθῶς μπῆκαν τόν ηὗραν νὰ πηγαινοέρχεται μὲς στὸν πύργο, σὰν ἄγριμι μές στὸ κλουβί.

— Θὰ μοῦ τὸν σκοτώσουν !.. ἐφώναζε. Θὰ μοῦ τὸν σκοτώσουν ! Ἀ, τοὺς δειλούς !.. Χίλιοι ἐναντίον ἑνός !

Ὁ γέρος ἔκλαιγε, ὅπως δὲν εἶχε κλάψει ποτέ του. Ἄ ! νὰ καταστραφῇ ἕνα ἔργον τόσον ἐτῶν, ἕνα ἔργο ποὺ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ δημιουργία, ἦταν τρομερό, ἦταν τερατῶδες !

Ἡ Μαγδαληνὴ γονάτισε μπροστά του καὶ τὸν ἐχάϊδευε. Ἐκεῖνος ὅμως οὔτε τὴν ἔβλεπε.

— Πάει ! Δὲ θὰ ξαναϊδοῦμε πιὰ τὸ Μπαλαοό !.. Δὲν ἔχομε πιὰ Μπαλαοό !.. καὶ τριβοῦσε τὰ μαλλιά του.

Ἄξαφνα σηκώθηκε καὶ εἶδε ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό του νὰ προχωρῇ ἀπὸ τὸ δάσος μιὰ συνοδεία ἀνθρώπων. Κρατοῦσαν φορεῖα καὶ ἐμάντεψε ὅτι ὑπῆρχαν σκοτωμένοι μέσα στὰ φορεῖα αὐτά. Ἴσως κάποιος ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἦτανε καὶ ὁ Μπαλαοό. Πίσω ἀπ' τὰ φορεῖα ἀκολουθοῦσαν κάμποσοι στρατιῶτες πληγωμένοι, ἔχοντας στὴ μέση τὸν Ὀνορᾶ, τρελλό, νὰ τραγουδῇ τὴ «Μαρσελλιέζα».

Ὁ Κοριολὶς δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ κι' ἔπεσε καταγῆς. Οἱ δυὸ γυναῖκες νόμισαν ὅτι πέθανε Μὰ γρήγορα, μὲ τὶς περιποιήσεις τους, τὸν συνέφεραν.

— Ποῦ εἶνε ὁ Μπαλαοό ; ἐμουρμούρισε.

Ἡ Γερτρούδη ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ νὰ πληροφορηθῇ.

Δὲν ἄργησε νὰ γυρίσῃ.

— Λοιπόν ; τὴ ρώτησε μόλις τὴν εἶδε ὁ Κοριολὶς νὰ μπαίνῃ λαχανιασμένη.

— Λοιπόν, τίποτα.

— Πῶς «τίποτα» ;

— Νά : ὁ στρατὸς κατεδίωξε τοὺς τρεῖς ἀδελφούς, γιατὶ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ εἶχαν κρεμάσει στὸ δάσος τὸν ἀνακριτή, ὅπως εἶχαν κρεμάσει τὸν Καμύς, τὸ Λομπάρ καὶ τὸν καϋμένο τὸ Μπλοντέλ. Ὁ Μπαλαοὸ δὲν ἔπαθε τίποτα. Οἱ Βωρὲν ἐπλήγωσαν καμμιὰ τριανταριὰ καὶ σκότωσαν τέσσερες.

— Καὶ ὁ Μπαλαοό ;

— Ποιὸς σᾶς μιλάει γιὰ τὸ Μπαλαοό ; Ἀφοῦ σᾶς λέω πὼς δὲ γίνεται καμμιὰ κουβέντα γι' αὐτόνε ! Σᾶς τ' ὁρκίζομαι στὴν ψυχή μου !...

— Ἡ γρηὰ ὁρκιζόταν γιατὶ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μερεντέν, γιὰ τὴ μυστηριώδη ἄμυνα τοῦ δάσους, γιὰ τὴ μάχη ποὺ γινόταν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα, γιὰ τὰ φοβερὰ χτυπήματα ποὺ ἤρχοντο ἀπὸ ψηλὰ ἐκ μέρους αὐτοῦ τοῦ Μπαλαοό...

Ὁ Κοριολὶς καὶ ἡ κόρη του εὐχαριστήθηκαν ἀπ' τὶς εἰδήσεις αὐτές, ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν.

— Μαγδαληνή, εἶπε ὁ γέρος, πήγαινε νὰ τὸν βρῇς, νὰ τὸν φωνάξῃς !...

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν περίμενε νὰ τῆς τὸ ξαναπῇ.

Μετὰ ἕνα τέταρτο βρισκόταν στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους καὶ φώναζε μὲ τὴν πιὸ γλυκειά της φωνή :

— Μπαλαοό ! Μπαλαοό !... (Ἀκολουθεῖ)

*

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Λεβῆ μπαίνει στὸ καφφενεῖο, μὲ ὕφος ἐκνευρισμένο.

— Τὶ σοῦ συμβαίνει Λεβῆ ; φαίνεσαι συγχισμένος.

— Καὶ πῶς θέλεις νὰ μὴν εἶμαι συγχισμένος μέ μιὰ γυναίκα σὰν τὴ δική μου ;

— Κι' ὅμως ἡ Ρόζα φαίνεται νἆναι πολὺ καλὴ γυναίκα.

— Δὲ λέω τὸ ἐναντίον. Ἔχει ὅμως ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα. Μοῦ ζητεῖ διαρκῶς χρήματα !

— Καὶ τὶ τὰ θέλει ;

— Πῶς θὲς νὰ τὸ ξέρω ; Μήπως...τῆς ἔδωσα ποτέ !

***

Κάποιος Ἑβραῖος κάνει ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχὴ μὲ τὸν γυιό του. Κάθε τόσο σταματᾶ καὶ ἀναγκάζει τὸ παιδὶ νὰ θαυμάζῃ τὰ θαυμαστὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ. Ἔξαφνα στὸ μέσον κάποιας δημηγορίας του, δέχεται στὸ καπέλλο του τὴν κοτσιλιὰ ἑνὸς μικροῦ πουλιοῦ ποὺ ἔτυχε νὰ πετᾶ κείνη τὴν ὥρα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Γιὰ δές, μπαμπᾶ ! τοῦ φωνάζει ὁ γυιός του. Ἕνα πουλάκι λέρωσε τὸ καπέλλο σου !

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, παιδί μου. Ἄς εὐχαριστήσωμεν, μᾶλλον, τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖος δὲν ἔδωσε φτερὰ στὶς...γελάδες !...

***

Ὁ ἀξιωματικός: Ἀρκεῖ ! Κτῆνος ! Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ μένῃς σὲ στάση προσοχῆς, ὅταν πρόκειται νὰ χαιρετήσῃς ἕναν ἀνώτερό σου, παρὰ μόνον ὅση ὥρα σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ μετρήσῃς ὡς τὰ τρία ;

Ὁ στρατιώτης...Ν... ν...ναὶ...μ...μὰ...εἶμαι...ξ... ξέρετε...βρ...βραδύ...γλωσσος !...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Μέγας Πέτρος.... ὀδοντογιατρός !..

Ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας Πέτρος ὁ Μέγας στὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεως ποὺ τοῦ ἄφιναν οἱ κρατικές του ἀσχολίες συνήθιζε νὰ καταπιάνεται μὲ διάφορες χειρωνακτικὲς ἐργασίες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔκανε τὸν σιδηρουργό, τὸν πεταλωτὴ καί... τὸν ὀδοντογιατρό ! Δηλαδὴ ἔβγαζε μὲ δικό του τρόπο, λιγάκι ὀδυνηρό, τὰ πονεμένα δόντια, γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἦταν ἀκόμη γνωστοὶ οἱ σημερινοὶ τρόποι θεραπείας καὶ περιποιήσεως τῶν δοντιῶν.

Εἶχε λοιπὸν διατάξει τοὺς αὐλικούς του καὶ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ παλατιοῦ, ὁσάκις τοὺς πονοῦσε κανένα δόντι νὰ πηγαίνουν σ' αὐτὸν γιὰ νὰ τοὺς τὸ βγάζῃ.

Μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε ἄσκοπα στὸν διάδρομο τῶν διαμερισμάτων του εἶδε τὸν εὐνοούμενό του καμαριέρη ἐξαιρετικὰ λυπημένον. Σταμάτησε καὶ τὸν ρώτησε τί ἔχει.

Ἐκεῖνος σκέφθηκε λιγάκι καὶ ἔπειτα ἀποκρίθηκε.

— Μεγαλειότατε, ἡ γυναίκα μου ὑποφέρει τρομερὰ ἀπὸ πονόδοντο καὶ ἡ στραβοκέφαλη δὲν θέλει νὰ βγάλῃ τὰ πονεμένα της δόντια.

— Ἄν εἶνε μόνον αὐτὸ θὰ τὴν γιατρέψουμε ἀμέσως, εἶπε εὔθυμα ὁ Μέγας Πέτρος. Πήγαινε νὰ μοῦ τὴν φέρῃς ἐδῶ.

Ὅταν σὲ λίγο ὁ καμαριέρης ἔφερε τὴν γυναῖκα του ὁ Τσάρος—ὀδοντογιατρὸς πῆρε μιὰ τανάλια κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ ἐξασκήσῃ τὴν τέχνη του. Μὰ ἡ γυναίκα τοῦ καμαριέρη ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ λέῃ πὼς ἦταν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της καὶ πὼς δὲν τῆς πονοῦσε κανένα ἀπολύτως δόντι.

— Ἔτσι λέει πάντα, Μεγαλειότατε, ψιθύρισε ὁ καμαριέρης. Καὶ ὅμως εἶνε βέβαιο πὼς ὑποφέρει τρομερά.

— Καλά, καλά, κατάλαβα, εἶπε ὁ Τσάρος. Κράτησέ της γερὰ τὸ κεφάλι καὶ θὰ σοῦ τὴν παραδώσω γιατρευμένη ὥσπου νὰ πῇς τέσσερα !

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Τσάρος-ὀδοντογιατρὸς ξερίζωσε ἀμέσως, μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα δύο δόντια ποὺ τοῦ ὑπέδειξε ὁ καμαριέρης, ἀπ' τὸ στόμα τῆς γυναίκας του. Ὅταν τὸ...μαρτύριο τελείωσε ἡ γυναίκα τοῦ καμαριέρη ἔφυγε κλαίγοντας δυνατὰ ἐνῶ ὁ καμαριέρης εὐχαριστοῦσε γελαστὸς τὸν αὐτοκράτορά του.

Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Μέγας Πέτρος ἔμαθε ὅτι πραγματικὰ ἡ γυναίκα ἐκείνη δὲν ὑπέφερε καθόλου ἀπὸ πονόδοντο καὶ ὅτι τὰ δόντια ποὺ τῆς ἔβγαλε ἦταν ἐντελῶς γερά !

Φώναξε τότε τὸν καμαριέρη καὶ τὸν ρώτησε γιατὶ τοῦ εἶπε ψέμματα.

— Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, ἡ γυναίκα μου εἶνε πολὺ δύστροπη καὶ καυγατζοῦ. Γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσω λοιπὸν ὁρκίσθηκα νὰ τῆς βγάλω δυὸ δόντια. Καὶ ἐπειδὴ μόνος ἁρμόδιος νὰ ἐπιβάλῃ τιμωρίες στὴν Ρωσσία εἶναι ἡ Μεγαλειότης σου γι' αὐτό...

— ... Ἔβαλες ἐμένα νὰ τῆς βγάλω τὰ δόντια ! φώναξε γελώντας ὁ Μέγας Πέτρος καὶ τὸν ἐσυγχώρεσε.

***

Μετὰ τοὺς κεραυνοὺς ἡ βροχή

Ἡ Ξανθίπη, ἡ γυναίκα τοῦ μεγάλου σοφοῦ τῆς ἀρχαιότητος Σωκράτη ἦταν πασίγνωστη γιὰ τὸ δύστροπο χαρακτῆρα της καὶ γιὰ τοὺς διαρκεῖς καυγάδες ποὺ ἔκανε στὸν φιλόσοφο σύζυγό της.

Μιὰ μέρα στὰ καλὰ καθούμενα, ὅπως συνήθως, ἡ Ξανθίππη ἔστησε ἕναν δυνατὸν καυγᾶ καὶ ἔλουσε τὸν Σωκράτη μὲ χίλιες δυὸ βρισιές. Ἔπειτα τοῦ πέταξε στὸ κεφάλι μιὰ στάμνα γεμάτη νερό. Ἡ στάμνα ἔσπασε ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ φιλοσόφου καὶ τὸ νερὸ χύθηκε ἐπάνω του.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ μαντεύσω, εἶπε στωϊκώτατα ὁ Σωκράτης, ὅτι μετὰ τοὺς κεραυνοὺς (ἐννοοῦσε τὶς βρισιὲς) θἄρχόταν καὶ ἡ...βροχή !...

***

Ἕνα κοπλιμέντο τοῦ Μ. Ναπολέοντος

Ὁ γάλλος στρατηγὸς τοῦ Ναπολέοντος ντὲ Λὸρζ εἶχε μιὰ γυναίκα γερμανικῆς καταγωγῆς, ἡ ὁποία ντυνόνταν μὲ ἐξαιρετικὴ ἀκαλαισθησία καὶ γι' αὐτὸ ξεχώριζε ἀνάμεσα στὶς κομψότατες καὶ χαριτωμένες κυρίες τῆς Αὐλῆς.

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ κυρία ντὲ Δὸρζ παρουσιάσθηκε ὅπως συνήθως στὴν δεξίωσι τῆς αὐλῆς μὲ ἕνα ἄκομψο φόρεμα, ὁ Ναπολέων καθὼς περνοῦσε μπροστά του τῆς εἶπε μὲ τὸ συνειθισμένο ἀπότομο ὕφος του:

— Τὸ φόρεμά σας εἶνε ἀποκρουστικό, ἀπαίσιο, κυρία μου. Μοιάζει μὲ παληὰ πρόστυχη ταπετσαρία. Αὐτὸ εἶνε τὸ γερμανικὸ γοῦστο !...

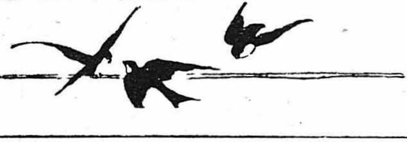

—Δὲν ξέρω, Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία ντὲ Δὸρζ, ἂν τὸ φόρεμά μου εἶνε γούστου γερμανικοῦ, ξέρω ὅμως ὅτι τὸ κοπλιμέντο σας δὲν εἶνε καθόλου γαλλικοῦ γούστου !...